

alene om Diskussionen om disse Problemer. Disse ændrede Toner — det er jo saaledes, at dansk Politik ikke altid har drejet sig særlig om Økonomi — er kun en enkelt Stemme i den store, fælles Koncert, hvor Krigens Raab paa Mænd og Mod nu er afløst af nye Raab, om Produktionens Forøgelse og Forbrugets Indskrænkning. Men lader man samtidig Blikket gaa videre fra Parlamentssalene, fra Kommissionerne og Spareforeningerne ud til Livet paa Gader og Stræder, i Husene og i Hjemmene, hvor Sorgløsheden og Livsnydelserne udfolder sig uanfægtet og i en Grad som aldrig før, har man Grund til at mindes gamle Frits Jürgensens Billede, hvor som bekendt Koret i Forgrunden er travlt beskæftiget med at synge: „Afsted, afsted, paa ilsomt Fjed“, medens Forræderen i Ro og Mag flygter op i Bjergene. Billedet halter kun, forsaa-vidt som den troløse Valuta; som Jagten nu gælder, egentlig ikke stiger til Vejrs; men ellers kunde Frits Jürgensen godt illustrere den nuværende Situation. Sagen er ogsaa den, at det er ikke nok, at Koret alene agerer, ogsaa Publikum maa sættes i Bevægelse. Det er i Øjeblikket og vil være en af de største Opgaver baade for Regeringen og for danske Politikere at faa Offentligheden gjort begribeligt, at enhver er medansvarlig for Landets Økonomi, og at han eller hun maa handle derefter. Under denne Forhandling har der da fra de forskellige Partier lydt Ord, visende den Villie, der er til at gaa de Veje, der skal gaas. For det konservative Folkepartis Vedkommende, som jeg har den Ære at tilhøre, har man gennem den ærede Ordførers (Pitzner) Tale faaet et klart Blik for, hvilke Veje vort Parti her ønsker betraadt, og at der er Veje til Samarbejde i det hele taget i denne Sag. Fra Venstre har der ligeledes lydt alvorlige Ord, om end man her har paa Fornemelsen, at dette Parti i særlig Grad, som det ogsaa er naturligt, henviser til og afventer Valutakommissionens Betænkning for den nærmeste Fremtids økonomiske Politik. Fra Socialdemokraterne, der jo kom ind i Rigsdagen uden synlige Tegn paa den begyndende Spaltning i de meniges Rækker, har vi paa disse Felter hørt Partiets modificerede Reformprogram med dets ikke helt originale Erstatningsprodukter for gode, gamle Slagord, Slagord, som ikke længere er helt opportune der, hvor de, baade Slagordene og Ersatzen, stammer fra. Thi er end Moskva afvist af det danske Socialdemokrati, staar Berlin stadig ved Magt.

En særlig Interesse maa der ogsaa

knytte sig til den radikale Ordførers Tale (Rode), ikke fordi hans Parti i og for sig er saa afgørende — i alt Fald er det ikke længere den afgørende Tunge paa Vægt-skaalen —, men fordi det ikke blot var Talerens Parti, men ogsaa Taleren selv, som saa nylig har afleveret sit Bo, det danske Samfunds- og Statsbo, til Efterfølgerne, og fordi den ærede Taler i en ganske sjælden Grad har formaaet at præge hele det økonomiske System, under hvilket vi har levet Krigen igennem, saaledes at det endogsaa har faaet hans Navn paastemplet. Hvis man havde ventet noget i Retning af en Selvbekendelse, blev man skuffet. Det var snarere en Selvforherligelse, der vidner stærkt om, hvor kort den radikale Hukommelse er. Men det skal siges, at Hukommelsen andre Steder vil være saa meget desto bedre. Vor økonomiske Situation er præget af Valutamisæren, og det har her været Oppositionens Formaal at gøre den nuværende Regering og Flertalspartierne ansvarlige for den danske Kronens Fald, ja, for al økonomisk Modgang overhovedet. Disse Bestræbelser har i en sjælden Grad fundet Genklang i Oppositionens Presse, ja, endogsaa i „Politiken“, hvis Interesse for den danske Krone saa smukt dokumenterede sig allerede i Paaskedagene. Ogsaa i den indskudte Statslaans-debat fik det ærede Medlem Hr. Rode Lejlighed til at bevæge sig paa dette Omraade. Han fremdrog atter Valutaens uheldige Indflydelse paa vore Finanser, hvorpaa han i en Sætning, som turde være typisk for den ærede Taler, og som jeg maa bede om Formandens Tilladelse til at citere, udtalte følgende: „Imidlertid vil det være forkert at slutte, at dette ugunstige Laan var ugunstigt i Forhold til Danmarks Skæbne. Det er det selvfølgelig ikke, det er ikke en ugunstig Vurdering af Danmark, der finder Udtryk i dette Laan.“

Jeg tror, den ærede Taler gjorde klogt i saaledes kun at kokettere med Udlandets ugunstige Vurdering; thi han vilde ellers have kunnet faa at vide, at hvis der var en saadan ugunstig Vurdering, saa grundlagdes den i Havnestrejken og Tyskerkursens Dage, den Gang da bl. a. store Forhaabninger og store Værdier for Hovedstadens Udviklingsmuligheder blev ramt saa afgørende. Jeg kan ikke tilbageholde en Beklagelse af, at den Begivenhed, der paa saa mange Omraader og paa saa store Omraader var den straalende Opvejsning for vort Folk som Nation betragtet, nemlig Dybbøl-festen, ikke mere maalt bevidst blev udnyttet til at udslette et saadant muligt